

ת"פ 53612/08/20 - מדינת ישראל נגד משה אזולאי, שמה של, חסוי בהתאם להחלטה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 53612-08-20 מדינת ישראל נ' אזולאי(עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט יואל עדן
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מסעד מסעד

נגד

הנאשמים:

1. משה אזולאי
 2. שמה של
- 2 חסוי בהתאם להחלטה
ע"י ב"כ עו"ד אייל בסרגליק ועו"ד גל שר טוב

גזר דין לנאשמת 2

האישום

1. הנאשמת 2 הורשעה על פי הודאתה בכתב אישום מתוקן, בעבירות של עסקה אחרת בנשק (תיווך) לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, נשיאה והובלת נשק שתי עבירות לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, ומתן אמצעים לפשע לפי סעיף 498 לחוק העונשין.

בכתב האישום המתוקן ("כתב האישום") שלושה אישומים.

על פי החלק הכללי לכתב האישום, במהלך החודשים דצמבר 2019 ועד לאוגוסט 2020, הפעילה משטרת את ישראל סוכן סמוי ("הסוכן 1"), ובנוסף שוטר כסוכן סמוי ("הסוכן 2", ושניהם יחד "הסוכנים") לשם איסוף ראיות נגד חשודים שונים בתחום האמל"ח.

בין הסוכן 1 לנאשמת 2 קיימת היכרות מוקדמת, על רקע עיסוקו של הסוכן 1 כנהג מונית.

הנאשמת 2 חירשת - אילמת והדבר היה ידוע לסוכן 1.

בין הסוכן 1, וליד ומוחמד קני ("מוחמד" ו - "וליד"), קיימת היכרות מוקדמת, על רקע עיסוק של הסוכן 1 כנהג מונית.

בין הנאשם 1 לנאשמת 2 קיימת היכרות מוקדמת.

מוחמד, וליד, פאיז קני, יחיא קני וחאלד קני הם אחים תושבי כפר שברשות הפלסטינית ("האחים קני"). בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שהה מוחמד קני במאסר במדינת ישראל ופאיז קני שהה במאסר ברשות הפלסטינית.

בין האחים קני לעודאי דוויקאת ואחר ("עודאי" ו - "האחר 1"), שזהותו אינה ידועה למאשימה קיימת היכרות מוקדמת ויחד סחרו באמל"ח.

בהתאם לפרט 93.04 לתוספת הראשונה לצו יבוא חופשי התשע"ד - 2014, "יבוא אקדחי הזנקה מחייב רישיון ייבוא מטעם משרד הכלכלה או ממשרד לבטחון פנים (אגף לפיקוח ורישוי כלי ירייה) ("האקדחים" או "אקדחי הזנקה").

במסגרת פעילותו של הסוכן 1 התבקש על ידי מפעילו לאסוף ראיות נגד נאשם 1 והאחים קני העוסקים בתחום האמל"ח, ולשם כך, התבקש הסוכן 1 ליצור קשר עם נאשמת 2 כדי שתקשר בינו לבין מוחמד הכל כפי שיפורט להלן.

בנוסף, במסגרת הפעילות של סוכן 1, התבקש על ידי מפעילו להכיר בין הסוכן 2 לבין הנאשמת 2 ומוחמד, כדי לאפשר לסוכן 2 לאסוף ראיות נגד חשודים בתחום האמל"ח.

על פי האישום הראשון, בתאריך 8.1.20, נפגש הסוכן 1 עם מפעילו, והתבקש לחדש את הקשר עם נאשמת 2 שעמה היתה לו היכרות מוקדמת, על מנת שתקשר בינו לבין מוחמד לשם רכישת אמל"ח, ועל מנת לאסוף ראיות נגד מוחמד ואחרים הסוחרים באמל"ח.

במפגש נכח הסוכן 2, שהתבקש להתלוות לסוכן 1 על מנת שהאחרון יערוך היכרות בינו לבין נאשמת 2 ובהמשך להכיר לו את מוחמד.

בהמשך למתואר לעיל, בהנחית מפעילים נסעו הסוכן 1 והסוכן 2 ברכב לחפש את כתובת ביתה של נאשמת 2 שהסוכן 1 במסגרת עבודתו כנהג מונית נהג להסיעה אליה. עם הגעתם חיפשו הסוכנים את דירתה של נאשמת 2 ולאחר שמצאו את הדירה נקשו בדלת ונכנסו לדירה.

בהמשך למתואר לעיל, ולאחר ששאל הסוכן 1 לשלומה של נאשמת 2 ולשלומה של מוחמד, נאשמת 2 סימנה לסוכן 1 עם ידה כי מוחמד מרצה עונש מאסר בכלא, ושאלה מה מבוקשו. הסוכן 1 סימן לנאשמת 2 באמצעות ידו תנועה של אקדח. מיד לאחר מכן, נאשמת 2 נטלה את הטלפון הנייד שלה וחיגה שיחת וידאו באמצעות יישומן וואטסאפ לוליד. לוליד ענה לשיחה, לאחר שתמונתו עלתה על הצג, הראתה נאשמת 2 את הטלפון לסוכן 1, ונאשמת 2 סימנה לוליד אם

אפשר להעביר לסוכן 1 את מספר הטלפון שלו, וליד ענה בחיוב, ונאשמת 2 סימנה לוליד תנועה של אקדח, והשיחה התנתקה.

בהמשך לאמור לעיל, לקחה נאשמת 2 את הטלפון הנייד של הסוכן 1, רשמה לו את מספר הטלפון של וליד ושמרה אותו בזיכרון הטלפון תחת השם "אחי פאיז וולד", בנוסף רשמה את מספר הטלפון שלה ושמרה אותו בזיכרון הטלפון.

בהמשך למתואר לעיל, נפגש הסוכן 1 עם מפעילו, ועל פי הנחייתו יצר הסוכן 1 קשר עם וליד, הסוכן 1 ווליד שוחחו ביניהם, ובהמשך לאחר מספר שיחות ומפגשים, קשר וליד קשר עם הסוכן 2 למכור לו אקדח הזנקה שהוסב לנשק שבכוחו להמית, בתמורה ל - 13,000 ₪.

בהמשך למתואר לעיל, בתאריך 15.1.20 ובהתאם למוסכם עם וליד, נפגש הסוכן 2 יחד עם סוכן נוסף שהינו שוטר ("סוכן 3") עם וליד והשלושה נסעו למקום אחר, ולאחר מכן הגיע אחר שזהותו ידועה למאשימה ומסר לסוכן 2 אקדח שחור ("האקדח") והסוכן 2 העביר לוליד סך של 13,000 ₪, לאחר מכן נפרדו מוהנד, וליד ושני הסוכנים.

בהמשך לאמור לעיל, ובתאריך 15.2.20 יצרו הסוכן 1 וסוכן 2 קשר עם נאשמת 2 וקבעו להיפגש עמה יום למחרת בביתה על מנת לתת לה כסף עבור חלקה בתיווך עסקת הנשק.

בהמשך לאמור לעיל, ובתאריך 16.2.20 נפגשו הסוכן 1 והסוכן 2 עם מפעילים וקיבלו ממנו סך של 2,200 ₪ ונסעו לביתה של נאשמת 2, ושם נפגשו איתה ושילמו לה סך של 700 ₪ עבור חלקה בתיווך העסקה.

במעשיה המתוארים לעיל, עשתה הנאשמת עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתה.

על פי האישום השני, בתאריך 16.2.20 או בסמוך לכך, בהזדמנויות שונות שוחחו הסוכן 2 ווליד על אודות רכישת רובה סער מסוג M16, וקשרו קשר כי וליד ימכור לסוכן 2 רובה סער מסוג M16 בתמורה ל - 60,000 ₪, עוד סוכם כי וליד יעביר לסוכן 2 את הרובה.

במקביל לאמור לעיל, ובמועד ובנסיבות שאינם ידועים למאשימה צירף וליד את הנאשמת 2 לקשר למכור לסוכן 2 רובה, וסיכם עמה שתעביר את הרובה ברכבה.

בהתאם לקשר האמור לעיל ולשם קידומו, ובנסיבות שאינן ידועות למאשימה, קיבלה הנאשמת 2 מוליד או מי מטעמו את הרובה והניחה אותו ברכבה ונסעה.

בהמשך לאמור לעיל, נפגש הסוכן 2 עם מפעילו וקיבל לידיו סך של 60,000 ₪, ויחד עם הסוכן 3 יצאו לדרך.

בשעה 14:59 הגיעו הסוכן 2 והסוכן 3 למקום הנפגש, והסוכן 2 התקשר לוליד ועדכנו בדבר הגעתו, וליד הנחה את הסוכן 2 לנסוע לכיוון הכניסה לישוב.

מיד לאחר מכן הגיע וליד למקום וניגש לרכבו של הסוכן 2 והתיישב במושב הנוסע הקדמי לאחר שהסוכן 3 עבר למושב הנוסע האחורי, וליד שאל את הסוכן 2 איפה הכסף, והסוכן 2 הראה לו אותו.

מיד לאחר מכן, הגיעה הנאשמת 2 ברכב והחנתה מאחורי רכבו של הסוכן 2, וליד יצא מהרכב וניגש לרכבה של הנאשמת 2 ושב לרכבו של הסוכן 2 כשהוא אחוז בתיק גדול בצבע ירוק, וניגש חזרה לרכבו של הסוכן 2, ופתח את הדלת האחורית של הרכב ומסר את התיק לסוכן 3, הסוכן 3 פתח את התיק והוציא ממנו רובה סער מסוג M16 שהיה עטוף בשמיכה לבנה, הסוכן 3 הוציא מהרובה את מחסנית עם כדורים ובדק את התקינות של הנשק, ועדכן את סוכן 2 בדבר תקינותו של הנשק. הסוכן מסר לוליד סך של 60,000 ₪, וליד והסוכן 2 נפרדו ווליד ביקש מהסוכן 2 לעדכנו בדבר הגעתו לביתו, והסוכנים, וליד ונאשמת 2 עזבו את המקום.

הסוכן 2 עזב את המקום ונסע למפעילו והעביר לו את רובה ה-M16.

בהמשך לאמור לעיל, בתאריך 26.2.20, ולאחר שהנשק הועבר למטא"ר התברר כי לא מדובר ברובה M16 מקורי, אלא מדובר ברובה אוויר שהוסב לנשק שבכוחו להמית, ומסוגל לירות תחמושת בקליבר 5.6*45 מ"מ ומכיל כלי נשק תקינים.

במעשיה המתוארים לעיל, נשאה והובילה הנאשמת נשק בלא רשות על פי דין להובלתו ונשיאתו ונתנה אמצעים לאדם בידועה שהדבר עלול לשמש במישרין לביצוע פשע.

על פי האישום השלישי, בתאריך 10.5.20 נוצר קשר בין וליד לסוכן 2, והסוכן 2 אמר לוליד כי הוא מעוניין לרכוש אקדח. בהמשך יצר וליד קשר עם הסוכן 2, ועדכן אותו כי הוא דרוש לחקירה ברשות הפלסטינית וכנראה הולך להיעצר, ומשכך העביר וליד לסוכן 2 את מספר הטלפון הנייד של אחיו יחיא וקשר עם הסוכן 2 קשר כי יחיא ימכור לו את האקדח, וזאת לאחר שצירף את יחיא לקשר במועד ובנסיבות שאינן ידועות למאשימה.

בהמשך לאמור לעיל, ובתאריך 20.5.20 יצר הסוכן קשר טלפוני עם יחיא ואמר לו כי הוא מעוניין לרכוש אקדח בהתאם למה שסוכם עם וליד. יחיא והסוכן 2 סיכמו כי יום למחרת יחיא ימכור לסוכן 2 אקדח וכדורים בתמורה ל- 12,500 ₪, והשניים סיכמו כי הנאשמת 2 תעביר לו את האקדח באזור המרכז, ועבור חלקה בהעברת האקדח תקבל סך של 500 ₪, ולאחר מכן השניים נפרדו.

בהתאם לקשר המתואר, במועד ובנסיבות שאינן ידועות במדויק למאשימה, ביקשו וליד ויחיא מהנאשמת 2 להעביר את האקדח ברכבה למקום בתל אביב.

בהמשך לקשר המתואר לעיל, ובתאריך 21.5.20, הסוכן 2 נפגש עם מפעילו, ולקח ממנו סך של 13,200 ₪, ובהמשך יצר קשר טלפוני עם יחיא וקבעו להיפגש במקום המפגש.

בהמשך לאמור לעיל, בשעה 11:00 בערך, נסעה הנאשמת 2 ברכבה, ולקחה את האקדח מוליד או מי מטעמו. הנאשמת 2 נסעה למקום המפגש, ועם הגעתה למקום החנתה את רכבה ויצאה ממנו והשאירה את האקדח ברכב.

בהמשך לאמור לעיל, ובשעה 13:20 בערך הגיע הסוכן 2 יחד עם סוכן 3 למקום ועדכן את יחיא, ויחיא ניגש לרכבו של הסוכן 2, ולאחר מכן יצא מהרכב וניגש לרכבה של הנאשמת 2, והוציא ממנו שקית שבתוכה אקדח וניגש חזרה לרכבו של הסוכן 2, והעביר את השקית שבתוכה האקדח לידי הסוכן 2, והסוכן 2 העביר את האקדח לסוכן 3 שבדק את תקינותו של האקדח, והסוכן 2 העביר ליחיא סך של 12,500 ₪.

בהמשך לאמור לעיל, יחיא יצר קשר טלפוני עם הנאשמת 2, והיא נכנסה לרכב שבו היו הסוכן 2 ויחיא, והסוכן 2 העביר לנאשמת 2 סך של 700 ₪ עבור חלקה בהובלת הנשק, וביקש ממנה להעביר ליחיא סך של 200 ₪.

בהמשך לאמור לעיל, יחיא ונאשמת 2 יצאו מהרכב והסוכן 2 והסוכן 3 עזבו את המקום.

במעשיה המתוארים לעיל, נשאה והובילה הנאשמת נשק בלא רשות על פי דין להובלתו ונשיאתו.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הנאשמת 2 ("הנאשמת") הודתה בכתב האישום המתוקן והורשעה בעבירות המפורטות בו. אין הסכמות בין הצדדים לעונש, אך הובהר כי ההגנה לא תוכל לטעון במסגרת ההסדר לאי הרשעה. הוסכם כי עניינה של הנאשמת יופנה לשירות המבחן בלי שיהיה בכך כדי לחייב את המאשימה להמלצת שירות המבחן. יחד עם זאת, הוסכם בין הצדדים כי הם יפגשו שוב בהמשך לקבלת התסקיר הסופי בעניינה של הנאשמת, והובהר כי אין בכך כדי לפתח ציפיות בליבה של הנאשמת.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש. הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

מטעם ההגנה הוגשו במסגרת הראיות לעונש מסמך רפואי ומסמכים מהמוסד לביטוח לאומי (נ/1), על פי נ/1, הנאשמת היתה במסגרות לליקויי שמיעה לאורך כל חייה, היתה גם בשיקום בביטוח לאומי, וצוינו נסיבות אישיות אשר חלקן לא יפורטו מפאת צנעת הפרט, וצוין העדר מקורות תמיכה ומסגרות העוזרות לנאשמת להשתלב בקהילה, צוין כי היא מתגוררת עם הוריה ושיתפה על קשייה. עוד במסגרת נ/1 מסמכים מהמוסד לביטוח לאומי, לפיהם לנאשמת נכות רפואית של 76% ודרגת אי כושר של 100% והיא מקבלת קצבה מהמוסד לביטוח לאומי.

עוד הוגש מסמך אשר סומן נ/2, ובו דבריה של הנאשמת לבית המשפט. במסגרת נ/2 כותבת הנאשמת כי היא מתחרטת על מה שעשה, מבינה כי עשתה משהו חמור, ולוקחת על כך אחריות. מהיום שנעצרה השתנו חייה, היה לה קשה מאוד בכלל, וסבלה מהשפלות, הצקות ואלימות, וגם מול הסוהרות היה קשה לה להתמודד, לא הבינו אותה ולא הקשיבו לה בגלל שהיא חירשת אילמת. אחרי שהשתחררה היתה במעצר בית, וגם שם היה לה קשה, היא נפגשת עם עו"ס מידי שבוע, ונפגשת עם קצינת המבחן. הנאשמת ביקשה להודות על כך שניתן לה לצאת לעבוד, והוסיפה כי היא רוצה לשקם את עצמה, אחרי מה שקרה אנשים רבים ניתקו איתה קשר, היא רוצה להתקדם, ושיהיה לה טוב, ולא להיות בודדה ועצובה, והיא רוצה להצליח.

במסגרת הראיות לעונש העידו מטעם ההגנה אביה ואחותה של הנאשמת.

אביה של הנאשמת העיד כי הנאשמת היא הבכורה, כשנולדה לא ידעו כי היא חירשת אילמת, וכשנודע להם התחילו לטפל והזניחו את הבנות האחרות בשבילה כדי שתתקדם ותסגור את הפער, אפשרו לה ללמוד, לעשות בגרויות, והקדישו זמן ומורים פרטיים, הנאשמת אף למדה הנדסאות אך לא סיימה בגלל התרגום. הנאשמת התגיסה לצבא והיתה שנתיים בהתנדבות.

בהתייחס לאירוע סיפר האב כי היה בעבודה והתקשרו אליו לבוא בדחיפות, הגיע הביתה והבין שזו משטרה, ונערך חיפוש בבית, וכשנודע מה רצתה המשטרה, היו הוא ואשתו בהלם. האב מתאר קשיים בעקבות הליך המעצר. האב תיאר כי היה איש קבע כמעט 30 שנה, שירת בצבא במקומות רבים, תיאר כי בעקבות המקרה היה להם קשה מאז הם לא ישנים. כשהלכו לבית המעצר היתה התפרצות של רגשות, הנאשמת עברה תקופה של שלושה חודשים במעצר, ותוארו הקשיים שלה שם. התבקש כי בית המשפט יעזור להם להורים ולנאשמת, ונאמר כי הנאשמת מצטערת מאוד על מה שעשתה ומתחרטת, וכי רעייתו לא הגיעה כי לא עמדה בלחץ.

על פי דברי אחות הנאשמת בעדותה, להוריה היה מאוד קשה לקבל את זה, אביה לא הפסיק לבכות, הדבר שבר את כולם בבית, היה קשה לקבוע ביקורים עם הנאשמת, והיה מאוד קשה לתקשר איתה. האחות תיארה את הקשיים הנמשכים בעקבות האירוע, ומבקשת כי יעזרו להם, ירחמו על הנאשמת וירחמו על ההורים.

תסקירי שירות המבחן

4. הנאשמת נשלחה לשירות המבחן והוגשו ארבעה תסקירים. להלן יפורטו התסקירים, יושמטו פרטים מסוימים בשל צנעת הפרט, ואולם, התסקירים יובאו בהרחבה, בשל כך שלנסיבות המיוחדות והחריגות העולות מהם, משקל בהכרעה העונשית בגזר דין זה. ייאמר כבר עתה, כי התסקירים מעלים תמונה של נסיבות אישיות חריגות, קשיים אישיים חריגים, והשתלשלות חיים ואירועים אשר יינתן להן משקל כפי שיפורט להלן.

התסקיר הראשון מיום 3.2.21 מפרט את נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של הנאשמת, שהינה בת 38, רווקה, סיימה 14 שנות לימוד, סיימה שירות צבאי מלא בהתנדבות, מתקיימת מקצבת המוסד לביטוח לאומי בגין נכות - חירשות מילדות.

התסקיר מציין את הקשיים שהיו לקבל את מוגבלותה ואת תחושותיה הקשות של הנאשמת.

על פי התסקיר בהיות הנאשמת כבת 13, על רקע פגיעות מיניות שחוותה מצד נהג הסעות, הורע מצבה הנפשי, והנאשמת לא קיבלה סיוע נפשי.

בהיותה כבת 15 על רקע מותה של סבתה והתנהגות ההורים כלפיה, חשה עצב עמוק בעטיו הסתגרה בחדרה וניתקה קשר עם הוריה למשך תקופה ארוכה.

הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד חרף קשייה, והמשיכה לימודי אדריכלות בכיתות יג', יד', ובהיותה כבת 21 התנדבה לשירות צבאי, ושירתה כשרטטת.

לאחר שחרורה התקשתה להשתלב במעגל התעסוקה, היא החלה ללמוד לימודים אקדמאיים אך בשל קשיי אוריינות נשרה מהלימודים.

בהמשך עבדה בעבודות שונות, לרבות מקומות אליהם הופנתה מטעם גורמי השיקום של המוסד לביטוח לאומי, וטרם מעצרה עבדה מספר שנים כטבחית במסעדה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת, לאורך חייה לצד מגבלתה, תפקדה וניהלה אורח חיים יציב, ולצד תפקודה התקין עלה כי מתמודדת לאורך זמן עם תחושות בדידות, חריגות וערך עצמי נמוך, כאשר היא מחפשת אחר מענה חברתי לצרכיה הרגשיים, לקרבה, שייכות והגברת ערכה העצמי. שירות המבחן לא התרשם מדפוסים שוליים מגובשים, אלא מתהליך התדרדרות במצבה, מעורבות ראשונית בחברה שולית, בה חוותה תחושת ערך ומעמד תוך השפעה שלילית עליה, הסלמת בחירותיה, שהביאה להגברת סיכון במצבה ולהתנהגות בעייתית ופורצת גבולות.

צוין כי מכלול הפרמטרים שנבדקו לימדו על רמת סיכון נמוכה להישנות עבירות אלימות.

הנאשמת תיארה היכרות רבת שנים מימי בית הספר עם חלק משותפיה לעבירות, מבלי לדעת כי הם מעורבים בפלילים. הנאשמת קיבלה אחריות על מעשיה, אם כי תיארה כי עקב הלקות בשמיעה לא הבינה במה מדובר, לא היתה מעורבת או שותפה בתכנון העבירות, ולא לקחה חלק משמעותי בהן, אלא שימשה כנהגת להעברת משלוחים ומסרה חבילות ליעדים שונים, ובתמורה קבלה תשלום. לתפיסתה נפלה קורבן לתרמית וכי חברה ניצלו את תמימותה ואת העובדה כי הינה חירשת. הנאשמת ביטאה חרטה וצער בגין ביצוע העבירות, ומסרה כי היא מבינה את חומרתן, השלכותיהן ופגיעתן בחברה כולה.

לצד לקיחת האחריות, התרשם שירות המבחן כי הנאשמת מציגה תמונה חלקית ומצמצמת ומחזיקה בעמדה קורבנית, ועסוקה במחירים האישיים אשר היא משלמת בגין ביצוע העבירות, וכן בחוויות ילדות כואבות סביב מוגבלותה, בדידותה

ותחושות הדחייה והאלימות מצד הוריה, ואלו מקשים עליה לגלות פניות רגשית כדי להעמיק אודות דפוסי חשיבותה, התנהלותה והמניעים שהביאו אותה לביצוע העבירות.

הנאשמת ביטאה נכונות ראשונית להשתלב בהליך טיפולי שיסייע לה לעבד חוויות מוקדמות ולהבין את הנסיבות שהביאו אותה למעורבות בפלילים.

שירות המבחן מציין בתסקיר כי לנוכח האמור לעיל, ולנוכח היות הנאשמת חירשת אילמת אשר על רקע פגיעות מיניות בילדותה וחוויות מעברה מתמודדת עם קשיים רגשיים וחברתיים, ולנוכח נכונותה לשתף פעולה בהליך טיפול ארוך טווח, במרכז קהילתי לבריאות הנפש ביחידה לכבדי שמיעה וחירשים, לצד הליך שיקום במעורבות מחלקת מוגבלות במחלקה לשירותים חברתיים בישוב, שירות המבחן רואה חשיבות בשילוב הנאשמת בהליך שיקומי.

לאור הערכת שירות המבחן כי יש בטיפול כדי להפחית את הסיכון להישנות עבירות אלימות, ומאחר ומאסר בפועל יחריף את מצבה ויחשוף אותה למצבי ניצול נוספים, הומלץ על אפיק שיקומי ולהטיל על הנאשמת ענישה של מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה וחצי.

לאור בקשת ב"כ הנאשמת לקבלת תסקיר משלים תוך שילובה בתוכנית טיפול/שיקום, ולאור אי התנגדות המאשימה, נדחה הדיון והוגש תסקיר נוסף.

התסקיר השני מיום 16.6.21, מפרט כי בתקופת הדחייה שמר שירות המבחן על קשר רצוף עם אביה של הנאשמת, וקיבלו מידע מהיחידה לצרכים מיוחדים במחלקה לשירותים חברתיים בישוב. מהמידע שהתקבל עולה כי לנוכח מעצר הבית המלא בו הנאשמת היתה מצויה, וכן בהעדר וודאות בנוגע לגזר הדין, התקשו ביחידה לקדם תוכנית שיקומית עבור הנאשמת, הכוללת תעסוקה נתמכת וליווי ארוך טווח.

גורמי הטיפול התרשמו כי מצבה של הנאשמת מצריך התערבות בתחום בריאות הנפש, וכי במקביל הם יוכלו לגבש עבורה תוכנית שיקומית הכוללת מסגרת חוץ ביתית, ליווי ומעקב אחר מצבה הנפשי והתעסוקתי.

שירות המבחן פנה במקביל למרכז לבריאות הנפש, ומהשיחה עימם עלה כי במרכז קיימת יחידה ייעודית הנותנת מענה לבעלי לקות שמיעה, אולם רשימת ההמתנה ארוכה.

שירות המבחן התרשם כי בשילובה של הנאשמת בתוכנית שיקומית כוללנית לרבות טיפול בבריאות הנפש, לצד ליווי היחידה לצרכים מיוחדים במחלקה לשירותים חברתיים, יש כדי להפחית סיכון להישנות עבירות אלימות ומעורבות פלילית בכלל במצבה של הנאשמת.

שירות המבחן חזר על המלצתו להעדיף את פן השיקומי, ולהטיל מאסר בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה וחצי.

לאור בקשה מוסכמת לדחיית הדיון ולהורות לשירות המבחן לשלב את הנאשמת בהליך טיפולי, נדחה הדיון והוגש תסקיר נוסף.

התסקיר השלישי מיום 9.9.21, מצוין כי בתקופת הדחייה עמד שירות המבחן בקשר עם אביה של הנאשמת ועם בא כוחה, וקיבל מידע מהיחידה לצרכים המיוחדים במחלקה לשירותים חברתיים ביישוב, ומהמרכז הקהילתי לבריאות הנפש.

נמסר כי לאחר ההקלה בתנאי שחרורה, החלה הנאשמת לעבוד במשרה חלקית כעובדת מטבח במסעדה, והיא מגיעה לעבודה בכוחות עצמה.

מחוות דעת פסיכיאטרית שהוצגה לשירות המבחן, עולה כי הנאשמת נפגשה עם רופאה פסיכיאטרית באמצעות מתורגמן לשפת הסימנים, שיתפה אודות קשייה, העדר חברים ותחושת בדידות. מאז היתה ילדה ביטאה תחושה של אי רצון לחיות. כיום שוללת מחשבות, כוונות ותוכניות לפגוע בעצמה. הנאשמת אובחנה כסובלת מהפרעה חברתית עם דיכאון.

מאחר ובמרכז לבריאות הנפש ביישוב אין מענה לצרכיה של הנאשמת, היא פנתה למרכז לבריאות הנפש בתל אביב, אשר בו קיימת יחידה ייעודית הנותנת מענה לבעלי לקות שמיעה, וממידע שהתקבל מהמרכז, עולה כי הנאשמת נמצאת ברשימת המתנה למפגש היכרות על מנת לבחון לעומק צרכיה. בנוסף פנתה הנאשמת באמצעות הוריה למטפלת פרטית.

ממדיע שהתקבל מהיחידה לצרכים מיוחדים ביישוב עולה כי התקיימה פגישה עם הנאשמת, אשר שיתפה אודות קשיים חברתיים, וכי כיום היא ממוקדת בהליך השיקומי. גורמי הטיפול ביחידה התרשמו כי הנאשמת זקוקה לסיוע, ולאחר שתבסס מולם קשר, ניתן יהיה לגבש עבורה תוכנית טיפולית, שיקומית הכוללת סיוע בעיקר בתחום מיצוי זכויות וליווי תעסוקתי אם תהיה מעוניינת בכך.

שירות המבחן חזר על המלצתו, אולם מאחר והנאשמת טרם החלה את ההליך הטיפולי, הומלץ על דחיית הדיון, כדי לעקוב אחר התקדמותה בשילוב בהליך טיפולי במרכז לבריאות הנפש ובמחלקת הרווחה.

התסקיר הרביעי מיום 5.12.21, מצוין כי ממדיע שהתקבל מהמרפאה לבריאות הנפש עולה כי הנאשמת נקלטה במרפאה והחלה הליך טיפולי פרטני ע"י עו"ס דוברת שפת הסימנים. המפגשים מתקיימים אחת לשבוע, הנאשמת מגיעה באופן סדיר למפגשים, משתפת תכנים אישיים, ומבטאת תחושות של ייאוש ומצב רוח ירוד. גורמי הטיפול מתרשמים כי הנאשמת מתקשה לעיתים בהבנת סיטואציות חברתיות, ונשקלת האפשרות לערוך אבחון קוגניטיבי ייעודי, והומלץ על המשך הפגישות הפרטניות.

בתקופת הדחייה שירות המבחן נפגש עם הנאשמת, עלה כי היא ממשיכה בעבודתה כטבחית במסעדה, עם זאת תיארה מצוקה סביב ההליך המשפטי, התנאים המגבילים וחוסר הוודאות באשר למצבה.

בנוגע להליך הטיפול, הנאשמת תיארה קשיי תקשורת עם המטפלת על אף שהיא מתקשרת בשפת הסימנים, וקושי לשתף בפתיחות טרם התבסס קשר ראשוני.

שירות המבחן התרשם מנכונותה של הנאשמת לשתף פעולה בהליך טיפולי ארוך טווח, וחזר על ההערכה כי שילובה בתוכנית שיקומית לרבות הליך טיפולי במרפאה לבריאות הנפש, לצד ליווי היחידה לצרכים מיוחדים במחלקה לשירותים חברתיים, יש כדי להפחית סיכון להישנות עבירות אלימות ומעורבות בפלילים.

שירות המבחן חוזר על המלצתו להעדיף את הפן השיקומי, ולהטיל מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה וחצי, במסגרתו ימשיך שירות המבחן לעקוב אחר השתלבותה בהליך שיקומי במסגרת המותאמת למצבה.

טענות ב"כ המאשימה

5. לטענת ב"כ המאשימה:

במעשיה פגעה הנאשמת בביטחון ושלום הציבור, ולצד החזקת נשק שלא כדין קיים סיכון ממשי לשימוש בו למטרות פליליות וביטחוניות העלולות להביא לפגיעה בחיי אדם.

בית המשפט העליון הדגיש את הצורך בלחימה בתופעת הנשק הלא חוקי, מדובר בתופעה שהפכה למכת מדינת, והיא מסכנת את ביטחון הציבור ושלומו, המגמה הינה להחמיר בענישת מי שמורשע בעבירות נשק, ואמנם התיקון לחוק העונשין הקובע עונש מזערי לעבירות נשק בהוראת השעה אינו חל על הנאשמת, אך הדברים מלמדים על כוונת המחוקק להחמיר בעונשם של העוסקים בעבירות נשק.

ביחס לאישום הראשון, למעשיה של הנאשמת לא קדם תכנון, חלקה היה לקשר בין הצדדים השונים, ובהמשך למפגש יצאה עסקה לפועל, והנאשמת קיבלה תמורה לתיווך בסך 700 ₪.

ביחס לאישומים השני והשלישי, הנאשמת היתה חלק מקשירת קשר להעברת כלי הנשק מהשטחים לישראל, אך לא היתה חלק מהמעגל הראשוני של רכימת התוכנית העבריינית, ולא לקחה חלק במו"מ בין ספק הנשק לרוכשו, וניתן לומר במידה מסוימת כי הנאשמת הושפעה מהאחרים ואת הנשק הובילה לבקשתם. יחד עם זאת, ביחס להובלת כלי הנשק, הנאשמת היתה מבצעת עיקרית והיה לה חופש הבחירה, היא הבינה את טיב מעשיה ובחירה לקחת חלק מרכזי בנשיאת הנשק והובלתו, והיתה חוליה חשובה ביותר בזכות תעודת הזהות הישראלית שאפשרה לה לנוע בחופשיות ולעבור במחסומים מבלי לעורר את חשדם של כוחות הביטחון.

המניעים הכלכליים הביאו את הנאשמת לביצוע העבירות, ובמעשיה הקלה על סוחריו הנשק בשטחי הרשות הפלשתיאית לספק כלי נשק ללקוחות.

התבקש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים, לאישום הראשון 18-48 חודשי מאסר, לאישום השני 30-60 חודשי מאסר, ולאישום השלישי 16-44 חודשי מאסר. לצד אלו גם מאסרים מותנים וקנסות.

אין ספק שמדובר במקרה מיוחד, לנאשמת נסיבות חיים קשות, והיא סובלת גם ממגבלות שישליכו על מהלך שהותה במעצר. במקרה מיוחד זה מצבה במובן מסוים השפיע במידה מסוימת גם על מתחם העונש עצמו, ומדובר בנסיבות חיים קשות.

אמנם נסיבות חיים קשות של נאשם הן נסיבות שמשליכות על קביעת העונש בתוך המתחם, אך במקרה זה עסקינן בנאשמת שניתן לומר כי אחרים כן הצליחו להשפיע עליה, וזה כתוצאה מהנסיבות המיוחדות של הנאשמת. אמנם האחרים במידה מסוימת השפיעו על הנאשמת, אך לנאשמת היה חופש הבחירה, והיא הבינה את טיב מעשיה, והיא בחרה לבצע את העבירות כפי שמתואר בכתב האישום.

במסגרת המתחם, לאור הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, במקרה זה ניתן למקם את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם וזאת על אף שיקולי ההרתעה.

הנאשמת הביעה חרטה לקחה אחריות הביעה רצון אמיתי להשתלב בהליך טיפולי שיקומי, והנאשמת ובאי כוחה היו חדורי מטרה לשלב את הנאשמת בהליך טיפולי עם כל הקשיים בשל הנסיבות המיוחדות של הנאשמת. המחוקק ראה לנכון לתת משקל לשיקולי השיקום או לסיכויי השיקום, יחד עם זאת כאשר מדובר במעשים חמורים, ואנו עדים כי לאחרונה המחוקק ראה לנכון לתקן את החוק ולקבוע עונשי מינימום ופסיקת בית המשפט העליון שמדגישה את המגמה להחמרה בענישה בעבירות נשק, שקלול כלל הנסיבות מאפשר סטייה מסוימת לקולא, במתחמי הענישה, אך לא עד כדי ריצוי מאסר בעבודות שירות. מעשיה של הנאשמת עדיין מחייבים עונש מוחשי, בדמות מאסר בפועל. מאסר מותנה וקנס.

ב"כ המאשימה עדכן כי לגבי אחת הדמויות, יחיא, נגזר דינו והושתו עליו בהסכמה 26 חודשי מאסר, כאשר מיוחסים לו שני אישומים שונים של סחר באמל"ח ובאישום השני שלו הוא שותף של הנאשמת באישום השלישי כאן.

ביחס לשותף בכתב האישום כאן, אמנם שניהם מופיעים בכתב האישום אך אין קשר בין נאשמת 2 לנאשם 1. אין מחלוקת כי הנאשם 1 הוא הרוח החיה ומחולל הפשיעה, והוא הדמות המרכזית בכל הפרשיה הזו, אך הענישה המוסכמת אליה הגיעו הצדדים משקפת את הקשיים הראייתיים המשמעותיים והמשפטיים בעניינו של הנאשם 1.

התבקש כי יקבע עונש לכל אירוע, ואז כי בית המשפט יחליט אם הוא צובר או חופף את העונשים.

צוין כי הנאשמת היתה במעצר מיום 5.8.20 עד ליום 21.10.20.

ב"כ המאשימה הוסיף כי בבחינת הנסיבות והגורמים המעורבים, במידה מסוימת הנאשמת הושפעה מאותם תושבי

השטחים אשר איתם רקמה קשרים חברתיים, אך היה לה חופש הבחירה והיא הבינה את טיב מעשיה.

מדברי האב והאחות עולה כי האירוע הזה שינה את חייה של המשפחה מקצה לקצה, ואין צל ספק שמדובר במשפחה נורמטיבית, הנאשמת נעדרת עבר הפלילי וזו הסתבכותה הראשונה עם רשויות החוק.

טענות ב"כ הנאשמת

6. לטענת ב"כ הנאשמת:

זה תיק חריג שכל הצדדים מבינים שהמצב האישי הבריאותי הנפשי של הנאשמת ושל משפחתה הוא לא פשוט.

קיימים מספר תסקירים חיוניים שמצביעים על סיכויי שיקום חיוניים, ודרך חיובית שהנאשמת עשתה, תוך ניצול מירבי למרות הקורונה, למרות המגבלות, להיעזר בשירות המבחן כדי להשתקם.

הנאשמת עברה תקיפה מינית גם בעברה וגם בכלא, ושירות המבחן מציין שהמאסר יחריף את מצבה ויחשוף אותה למצבי ניצול נוספים.

הפרקליטות לא חולקת על כך שהנאשמת הושפעה מאחרים, אך בניגוד לעמדת הפרקליטות שהיה לה חופש בחירה, ההגנה סבורה שהנאשמת נוצלה באופן קשה ע"י אחרים שאיתם הפרקליטות הקלה. התבקש שבית המשפט יעדיף את האינטרס הציבורי לשיקום, שיוציא את הנאשמת חזרה לחברה כאדם חיובי יצרני ותורם, כפי שהיתה לפני ההסתבכות עם המעורבים האחרים.

אין מחלוקת שמדובר במעידה וכשל שנמשך תקופה קצרה, אין מדובר במישהי שחיה חיים עבריינים, אין לה עבר פלילי, היא בת 38 רווקה, הסיבוכים של היותה חירשת אילמת הם ברמה הקשה ביותר, שכן היא נולדה כך.

הנאשמת מוכרת בביטוח לאומי, גם ככה היו לה קשיים, עוצמתם והביטוי הקיצוני באו דווקא בעת שהותה בכלא, תוך התעלמות מוחלטת מהפגיעה המינית שספגה בגיל 13, יש לה ערך עצמי נמוך, היא מחפשת ללא הרף מענה חברתי לצרכים הרגשיים. תחושתה האישית של הנאשמת היא שהוריה מתביישים בה תוך סירוב ללמוד שפת סימנים, למעט אחותה שאיתה היא מצליחה לתקשר.

בית המשפט ראה בתסקיר פגיעות מיניות בגיל 13 שלא קיבלו טיפול וסיוע נפשי עד לתיק הזה.

בגיל 15 נפטרה סבתה שהיתה מאוד קשורה אליה, חברה הכי טובה שלה שהיתה משענת עבורה מתה מסרטן. כל אלו

גרמו לנסיגה, לקושי מול המשפחה, ולחברות עם גורם שהוביל אותה בסופו של דבר על רקע מעורבות רומנטית למעשים.

היום המשפחה שלה איתה, משפחה נורמטיבית שהאירוע הזה לה ולנאשמת טראומטי לכל החיים.

הנאשמת הצליחה ללמוד 14 שנות לימוד בגרות מלאה ושנתיים לימודי אדריכלות, סה"כ עד כתב האישום עסקה בתור טבחית במשך 7 שנים, הוציאה רישיון נהיגה, והיתה לה מערכת יחסים ארוכת טווח שהאחרונה הסתיימה בניצול שהוביל למעורבות.

בן הזוג היה מהשטחים, היא ניסתה לרצות אותו.

הנאשמת לוקחת אחריות מלאה, מבינה את העובדה ששימשה כשליחה, את הסכנה, ומצרה על כך עד מאוד.

תוארו הקשיים במעצר, חוסר יכולת לתקשר עם המשפחה למעט הביקורים, בתקופה של גל קורונה מדבק שב"ס סגר את הביקורים. בכלא פוגעים בה מינית, יושבת עם אסירות עולם, רוצחות, עברייניות חוזרות, אף אחד לא סופר אותה, היא חווה מצוקות אמיתיות כשיש חשש קשה מאוד שכל עונש שיוביל חלילה לחזרתה למקום הזה, הוא עונש שיותר קשה מנשוא ולא יאפשר לה להיות איתנו.

יש לעשות אבחנה בינה לבין הנאשם העיקרי, הוא שקיבל את הכספים, הוא עשה את המכר, את עיקר הפעילות, וגם אצל הנאשמת היו קשיים ראייתיים, כי אחרת לא היה מתוקן כתב האישום.

כתב האישום המתוקן למרות חומרת העבירות מכיל עבירות ברף הנמוך באופן משמעותי כמוותית ואיכותית אל מול כתב האישום המקורי.

מודגשת החשיבות בהליך שיקומי והחזרה, ההגעה למפגשים באופן מסודר, היה לה קשה לשתף, מצב רוח ירוד, אך יש התמדה בפגישות, וההליך הטיפולי הוא ממושך, יש נכונות לשיתוף פעולה, היא הולכת להליך טיפול ארוך טווח עם ליווי של היחידה לצרכים מיוחדים, במרפאה לבריאות נפש.

אין תוחלת בענישה של ממש, זה לא יועיל לאף אחד. בנסיבות הייחודיות והמיוחדות של העושה לאור שיתוף פעולה חריג ויוצא דופן שלה, תוך סיכון עצמי עם הרשויות, יש לחרוג מהמתחם לאור השיקום.

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי כתב האישום המתוקן חלקה שולי. באישום הראשון הסוכנים יוצרים איתה קשר ומאתרים את כתובתה ומגיעים אליה, חלקה הסתכם בתיווך, והשכר מאות שקלים. גם באישום שני, לנאשמת

חלק מצומצם, היא לא קשורה לסיכומים, לא יוזמת חלק מהעסקה, היא נשארת ברכב, בלי לצאת בלי להיפגש וגם לא היתה שותפה לשום תמורה. באישום השלישי, היא התבקשה לבצע העברה ברכב של שקית ובתוכה אקדח. לא מוסרת את האקדח לאף אחד ולא קשורה להחלפת כספים ומקבלת בעבור אותה נסיעה 500 ₪.

נטעם למבחן הקשר ההדוק, וכי מדובר באירוע אחד. מכלול העבירות בשלושת האישומים הוא סדרה של עבירות עם דימיון רב, תקופה קצרה, בשיטה דומה גם מבחינת מידת האשם, וגם מבחינת העשייה העבריינית.

מתחם העונש נע בין מספר חודשי עבודות שירות למספר קצר של חודשי מאסר בודדים, ואת הנאשמת יש למקם ברף התחתון של המתחם, שממנו צריך לחרוג בשל שיקולי שיקום.

הנאשמת עברה הליך השיקום במסגרת שירות המבחן. נטען למצבה הנפשי, היותה רווקה בת 38, ללא עבר פלילי, הודאה ולקיחת אחריות, חרטה כנה ואמיתית, חיסכון זמן שיפוטי, קשיי בריאות הסתגלות תקיפות מיניות, מעצר שכלל אירועים חריגים, קושי בפרנסה, מצבה ובידודה.

נטען לסטיגמה שיש על המשפחה בעקבות מעשיה של הנאשמת.

מתבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, הכוללת תוכנית טיפול מרשימה וארוכת טווח. למרות המעשים הלא פשוטים הצדק החברתי האמיתי יהיה לתמוך בהליך השיקום שכלל מאפיינים אישים ונפשיים.

הבקשה הינה לא לשלוח אותה למאסר, ולמצב ניצול.

בטיעוניה המאשימה מאשרת שאין תכנון, היא מאשרת שהנאשמת לא היתה חלק ממעגל ראשון לא לקחה חלק במו"מ לאספקת נשק, היא מאשרת השפעה, למרות שאנו במחלוקת למידת השפעה, ורצונה החופשי, המאשימה טוענת שניתן להניח כי מניעים כלכליים הביאו אותה לביצוע העבירות, המאשימה מתעלמת שהיה קשר רומנטי נכזב ברקע.

הפסיקה מלמדת שניתן לקבוע בנסיבות של חלקה היחסי והשולי של הנאשמת באופן יחסי, ניתן להתחיל בעונש של עבודות שירות.

הנאשמת אמרה - כי חייה במצב מאוד קשה. אמרה שאם תחזור לבית סוהר, תתאבד וחייה יתקצרו. אמרה כי היא מתחרטת ולוקחת אחריות, לא ידעה על העסקה שקורית בפועל, משכורתה מינימאלית, עשתה טעות, לא חשבה באמת מה השלכות של זה, לא בדקה שזה נשק אמיתי, מצטערת על הכל, מתנצלת מכל הלב ומבקשת סליחה. לא רוצה לחזור לבית סוהר, מעדיפה ללכת לשיקום ולשמור על המשפחה, וביקשה שיעזרו לה.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

7. בעבירות שביצעה הנאשמת פגעה היא בערכים המוגנים שהם ההגנה על שלום הציבור, ביטחון הציבור, שלטון החוק והגנה על שלמות הגוף.

עבירות הנשק חמורות בשל הסיכון הגבוה הטמון בעבירות אלו והפגיעה החמורה בערכים המוגנים.

ר' הדברים שנאמרו בע"פ 7502/12 **בסאם כוויס נגד מ"י** (25.06.2013): "כפי שנפסק, לא אחת, עבירות בנשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולביטחון, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא כדין, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד."

ר' ע"פ 1332/04 **מ"י נ' פס** (19.4.2004): "גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת בארץ - זמינותו של נשק חם ורוב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית והאידיאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה".

8. הנאשמת ביצעה את העבירות המפורטות בשלושה אישומים - עבירת תיווך של אקדח הזנקה שהוסב לנשק שבכוחו להמית, וקיבלה בתמורה 700 ₪, עבירת נשיאה והובלת נשק ומתן אמצעים לביצוע פשע - בהובלה ברכב של רובה אוויר שהוסב לנשק שבכוחו להמית, ועבירת נשיאה והובלה של נשק - בהובלה של אקדח ברכבה. העבירות בוצעו בשלושה מועדים - בחודשים ינואר, פברואר ומאי - 2020.

מחלוקת בין הצדדים בשאלה אם יש לראות בשלושת האישומים אירועים נפרדים או אירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם. בחינת שלושת האישומים על הנסיבות המפורטות בהם מביאה למסקנה כי מתקיים מבחן "הקשר ההדוק" בהתאם לאמור בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מ"י** (29.10.2014), וכי יש לראות בהם אירוע אחד. מדובר ברצף של מעשים, שנעשים עם אותם גורמים עיקריים, אותו סוג עבירות המבוצעות באופן דומה, המעשים דומים ומהווים מסכת אחת נמשכת, הערכים הנפגעים באישומים השונים דומים, וככלל מדובר במעשים אשר קיים ביניהם קשר הדוק. לפיכך, ייקבע מתחם עונש הולם אחד לכל שלושת האישומים, אך בקביעתו תובא העובדה שמדובר בשלושה אישומים הכוללים עבירות נפרדות.

9. בקביעת מתחם העונש ההולם יש לבחון בראש ובראשונה את הנסיבות של ביצוע העבירות, חלקה של הנאשמת בביצוען וכלל הנסיבות שאפפו את ביצוע המעשים.

ב"כ המאשימה אישר כי בביצוע העבירות הושפעה הנאשמת במידה מסוימת מאחרים אך היה לה חופש בחירה. ב"כ המאשימה הוסיף כי מבחינת המאשימה הדבר השפיע על המתחם במידה מסוימת, כך שהמתחמים אשר המאשימה טענה להם הם מתחמים שהם פחות ממתחמי המוצא בהנחיית פרקליט המדינה.

ב"כ המאשימה הוסיף כי נסיבות חיים קשות משליכות על העונש בתוך המתחם אולם במקרה זה מדובר בנאשמת שאחרים הצליחו להשפיע עליה כתוצאה מהנסיבות המיוחדות.

ב"כ המאשימה טען כי ביחס לשאלת ההשפעה על הנאשמת הסעיף הרלוונטי הינו סעיף 40א(8) לחוק העונשין.

סבורני כי משקיימת הסכמה לכך שמדובר בנסיבות אשר משפיעות על המתחם עצמו, כפי דברי ב"כ המאשימה, הרי שבהקשר זה אין להפנות לסעיף 40א(8) שכן סעיף זה עוסק בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, דהיינו אינן לקביעת המתחם, אלא לענישה במסגרתו.

משקיימת הסכמה כי לענין קביעת המתחם, דהיינו לנסיבות ביצוע העבירה, קיימת נסיבה רלוונטית, שהיא ההשפעה שהייתה על הנאשמת, לאור נסיבותיה המיוחדות, הרי שמדובר בנסיבות ביצוע העבירה, ואלו מצויות בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין על סעיפי המשנה שבו, העוסק בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואשר משפיעות על חומרת מעשה העבירה ואשמו של נאשם.

הסעיף הרלוונטי הינו ס"ק 5: **"הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה"**.

ס"ק 5, כמו גם שאר ההוראות הקשורות לקביעת המתחם, מבסס את עיקרון אינדיבידואליות הענישה בשלב זה של קביעת מתחם העונש ההולם, בכך שהיא נעשית בעיקר תוך התייחסות לנסיבות המסויימות של ביצוע עבירה ואינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק. ר' לענין זה ע"פ 1323/13 **רן חסן ואח' נ' מ"י** (5.6.2013) בו נפסק:

"מתחם העונש ההולם הוא אמת-מידה נורמטיבית, המשקללת את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מן העבירה, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם. בשלב זה איננו מתחשבים בנסיבותיו האישיות של הנאשם, היינו נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40א), דוגמת נסיבות חייו של הנאשם, הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מהעונש, מאמציו לחזור למוטב ועברו הפלילי או היעדרו. אולם אין בכך כדי לגרוע מהצביון האינדיבידואלי שהעניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם, אשר בא לידי ביטוי בהוראה להתחשב בסוג העבירה בנסיבות המסויימות שבהן היא בוצעה (למשל: קיומו של תכנון מוקדם, נזק בכוח ובפועל, מידת אכזריות כלפי הקורבן וכו'), ותוך התייחסות למידת האשם של הנאשם המסוים שלפנינו (למשל: הסיבות שהובילוהו לבצע את העבירה, חלקו היחסי בביצועה, יכולתו להימנע מהמעשה, מצוקתו הנפשית עקב התעללות מצד קורבן העבירה וכו')."

הצביון האינדיבידואלי של המתחם מחייב הבאה בשיקולי קביעת המתחם של מלוא הנסיבות המסויימות של ביצוע העבירה, לרבות הסיבות שהביאו נאשם לבצע.

ענינה של הנאשמת ייחודי במובן זה שנסבותיה האישיות הן כאלו, אשר המאשימה מסכימה לכך שכפועל יוצא מהן היתה

עליה בעת ביצוע העבירות השפעה, ועוד מסכימה המאשימה כי יש לכך השפעה על המתחם. נסיבות אישיות ברגיל אין עניין לקביעת המתחם. כך על פי הוראת החוק. ואולם, בהינתן ההסכמה כי הנסיבות האישיות החריגות של הנאשמת קשורות בנסיבות ביצוע העבירות, דהיינו קשורות בסיבות שהביאו לבצען, בשל ההשפעה שהושפעה, הרי שיש לכך רלוונטיות לקביעת המתחם, ולא רק לענישה במסגרתו.

הנסיבות האישיות הללו משפיעות על מידת האשם של הנאשמת. ר' לעניין זה ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י (5.8.2013): **"כלומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. על כן, אין זה מן הנמנע כלל, שלאותה עבירה יהיו כמה מתחמי ענישה שונים הנגזרים מן הנסיבות הספציפיות שבהן נעברה"**.

אכן, כטענת ב"כ המאשימה, לנאשמת היה רצון חפשי. הנאשמת לא טענה ולא הוכח קיום של קרבה לסייג כלשהו. ואולם, אין בכך כדי לגרוע מהצורך להביא בשיקולים את מלוא נסיבות ביצוע העבירות, ומוסכם כי היתה השפעה על הנאשמת, בשל נסיבותיה האישיות החריגות, אשר הביאה את המאשימה לטעון למתחם שונה מהרגיל.

קיימת מחלוקת ביחס למידת ההשפעה, אולם אין מחלוקת כי היתה השפעה כזו. אין בפנינו ראיות אשר יאפשרו קביעה פרטנית מדוקדקת באשר למידת ההשפעה, אולם אין להתעלם מההשפעה שהיתה על הנאשמת לבצע את העבירות מצד אחרים, השפעה הקשורה במצבה הייחודי.

לכך יש להוסיף את הנסיבות של עצם ביצוע העבירות ומידת חלקה של הנאשמת בביצוען - אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשמת לא היתה הגורם המרכזי באף אחד מהאישומים, ואין מחלוקת כי הנאשם 1 והאחרים היו המרכזיים.

באישום הראשון חלקה של הנאשמת הינו מינורי. באישומים השני והשלישי היא אשר מובילה את כלי הנשק, ולפיכך חלקה אינו מינורי, ואולם השתלשלות הענינים כפי שמפורטת לעיל מביאה למסקנה הברורה שהנאשמת אינה הגורם המרכזי, ויש אף לומר כי היתה גורם שולי, והאחרים היו המרכזיים.

הנאשמת לא היתה מהיוזמים או מהגורמים אשר סיכמו דבר ביצוע העסקאות.

מנגד, הנאשמת היתה שותפה, בכל אישום על פי החלק המפורט בו, לביצוע עבירות נשק חמורות, אשר המחוקק קבע בצידן ענישה מחמירה, ובפסיקה הודגשה חומרתן והודגש הצורך בהחמרת הענישה בהן.

כל אלו צריכים לבוא בשיקולים לקביעת המתחם, לצד בחינת הענישה הנוהגת. יש להוסיף כי לאור הנסיבות הייחודיות הקשורות בנאשמת ובנסיבות שהשפיעו עליה לביצוע העבירות, הרי שהמשקל של הענישה הנוהגת צריך להיות תוך אבחנה לנסיבות במקרה זה.

10. את הפסיקה להלן יש לאבחן בהתייחס לנסיבות כל מקרה. חלקה בנסיבות חמורות יותר וחלקה בנסיבות חמורות פחות.

בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתייחס לסוג וכמות הנשק, לצד הנסיבות הנלוות. ר' לענין זה ע"פ 1323/13 לעיל, שם נפסק כי: **"המערערים צדקו בטענתם כי היה על בית המשפט המחוזי לבסס את מתחם העונש ההולם בעניינם, בין השאר, על סוג וכמות הנשק שבו סחרו - רימון הלם אחד (וכך נעשה בפועל, כפי שיבואר להלן). מתחם העונש ההולם בעבירות המבוצעות בנשק צריך שיקבע בהתאם לסוג הנשק שבו מדובר. שהרי, סוג הנשק, כמו-גם ההיקף שבו נסחר, הוחזק, הובל וכיוצא באלה, הם נסיבות הקשורות בביצוע העבירה והם שקובעים את פוטנציאל הנזק הכרוך במעשה העבירה."**

באישום הראשון מדובר באקדח הזנקה שהוסב לנשק שבכוחו להמית, באישום השני ברובה אוויר שהוסב לנשק שבכוחו להמית, ובאישום השלישי באקדח. גם אקדח ורובה מוסב בכוחם להמית, ואין אינדיקציה לכך שפוטנציאל הנזק שלהם קטן מאקדח ורובה רגילים.

בע"פ 4978/19 **חוסאם אבו מנסור נ' מ"י** (28.1.2020) - המערערים, אחים, הורשעו לפי הודאתם, לאחר שברכבם נמצא כלי נשק, שהם חפץ דמוי רובה סער, 2 מחסניות המתאימות לנשק, אחת מהן טעונה ב - 26 כדורים והשניה ב - 27 כדורים, שתי מחסניות המתאימות לאקדח, 3 כדורים ומכלול המתאימים לנשק. המערער 1 הורשע בנשיאה והובלת נשק, ואילו המערער 2 הורשע בהחזקת נשק (החזקה קונסטרוקטיבית). המערער 1 נידון ל-18 חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים, והמערער 2 נידון ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסרים מותנים. בית המשפט העליון קבע כי יש מקום להקל בעונשו של המערער 1 משיקולי שיקום, וזאת בהתחשב במכלול הנסיבות, ובהן העדר עבר פלילי, הודאה וקבלת אחריות, הליך טיפולי מוצלח, הערכת סיכון נמוכה ותסקירי שירות מבחן חיוביים בהם הומלץ על המרת המאסר בעבודות שירות, והעמיד את עונש המאסר בפועל שהושת על מערער 1 על 12 חודשים. את עונשו של המערער 2 העמיד על 6 חודשי מאסר שיבוצעו בעבודות שירות.

בע"פ 2398/14 **ענאן אלהזיל נגד מ"י** (8.7.2014) - המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של אחזקת נשק ותחמושת, בכך שנתפס כשהוא מחזיק ברכבו, בקופסה גלויה במושב הנוסע הקדמי, אקדח ובו מחסנית עם 8 כדורים וקופסה ובה 38 כדורים נוספים. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש על 10-24 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערער 13 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. הערעור נדחה. בעניינו לא היתה תחמושת.

בע"פ 5604/11 **נידאל נאסר נ' מ"י** (5.10.2011) - המערער הורשע בבימ"ש המחוזי בעבירות בנשק (החזקת נשק ותחמושת) לאחר שבביתו נתפסו אקדח מסוג ברטה 9 מ"מ קצר ומחסנית לאקדח ובה שמונה כדורים. בית המשפט המחוזי השית על המערער 12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שציין כי **"צדק בית המשפט שהשית על המערער עונש מאסר בפועל התואם לרף הענישה המקובל במקרים דומים"**. בעניינו כאמור לא היתה תחמושת.

בע"פ 9702/16 סאמי אבו אלוליאיה נ' מ"י (13.9.2017) - הורשע המערער בעבירה של נשיאת והובלת נשק ללא רשות ובעבירה של נשיאת והובלת תחמושת בלא רשות, בכך שנשא והוביל תת מקלע מאולתר, קת המתאימה לרובה סער, שתי מחסניות ריקות וקופסא של 50 כדורים, והחביא הכל בארון בחנות, והנשק והתחמושת נותרו ברשותו כחצי שנה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם של 14 עד 36 חדשי מאסר בפועל וגזר 18 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה, בדעת רוב, תוך שצויינה הסכמה על כי יש להעמיד את המתחם על 10 עד 30 חדשי מאסר.

בע"פ 5807/20 מוחמד שיבלי נ' מ"י (30.12.2020) (אליו הפנה ב"כ הנאשמת) הורשע המערער בעבירה של נשיאת נשק והובלתו, בכך שנשא והוביל נשק מסוג תת מקלע מאולתר ברכבו. בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם עונש הולם הכולל מאסר בין 20 ל - 40 חודשים, והוטל על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, לשם שיקומו ולאור נסיבותיו. הערעור התקבל ונקבע שחלף 12 חודשי מאסר בפועל, ירצה המערער 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. זאת, נוכח נסיבותיו המיוחדות של המקרה שהינו חריג שבחריגים, הנוגעות לנסיבות האישיות של המערער, ותוך הדגשה שככלל מדיניות הענישה בעבירה הנדונה היא מאסר מאחורי סורג ובריח. נקבע כי **"עבירות הנשק, הריהן מכת מדינה. אזרחים רבים מקפחים את חייהם מידי שנה בעטיין, ותחושת הביטחון הכללית של הציבור - נפגעת. מערכת המשפט, נדרשת גם היא ליתן את חלקה במלחמת החורמה שמנהלת מדינת ישראל נגד מבצעי העבירות הללו, ולפיכך מדיניות הענישה מצויה במגמת החמרה, יחד עם זאת, עניין לנו במקרה חריג שבחריגים. נסיבות ביצוע העבירה, ובעיקר - מצבו הרפואי, הנפשי והמשפחתי של המערער, על הרקע ההיסטורי שלהם, כל אלה, בהצטרבם, מצדיקים את קבלת המלצת שירות המבחן, תוך נקיטת משנה זהירות ביחס להתראה שנשמעה בגדרה, מפני שליחתו לבית הסוהר."**

בע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מ"י (22.11.2020), המערער (סמיר) בע"פ 5330/20 והמשיבים (סובחי וג'נאן) בע"פ 6181/20 הורשעו, יחד עם שני נאשמים נוספים (האחד בעבירה שונה מבעניינינו והשני בענישה מוסכמת) בעבירות בנשק, במסגרת הסדר טיעון. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם בעניינם של סובחי וג'נאן בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק, וכל אחד מהם נדון ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בעניינו של סמיר אשר הורשע בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק ובעבירה של עסקה אחרת בנשק, נקבע מתחם של 24-42 חודשי מאסר, והוא נדון ל - 28 חודשים. בית המשפט העליון דחה את הערעור בע"פ 5330/20, וקיבל את הערעור בע"פ 6181/20 כך שסובחי נדון ל - 10 חודשי מאסר, וג'נאן ל - 14 חודשים, בנימוק שאין ערכאת הערעור ממצה את הדין, ונפסק כי: **"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה לביצוע עבירות בנשק. כבר נפסק אודות הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי, וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים. יתרה מכך, בשל החומרה היתרה בעבירות אלו והסיכון הגבוה לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה מאשר לנסיבות אישיות של הנאשם."**

הנאשמת הורשעה בשלושה אישומים בעבירות כמפורט לעיל, ובקביעת המתחם, הגם שהוא מתחם אחד לכל האישומים המהווים אירוע אחד, יש להביא את העובדה שמדובר בשלושה אישומים.

יש לאבחן את ענינה של הנאשמת מהפסיקה דלעיל הן לאור חלקה בביצוע העבירות ומעמדה בתהליך ביצוען כמפורט בכתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל.

בנוסף לאמור, יש להביא את הנסיבות שהביאו לביצוע העבירות, ואלו מביאות לכך שעל המתחם להיות נמוך ממתחם אשר היה נקבע אלמלא נסיבות אלו ואלמלא ההשפעה שהיתה עליה.

מנגד על המתחם לבטא את החומרה של העבירות, ואת חשיבות הערכים המוגנים בגין עבירות אלו.

מכל האמור, אני מוצא את מתחם העונש ההולם, בגין העבירות אשר בוצעו ע"י הנאשמת, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל הנע בין 24 ל - 48 חודשים.

יודגש כי אלמלא שורת הנסיבות הייחודיות המפורטות לעיל, הרי שהן הרף התחתון והן הרף העליון של המתחם צריכים היו להיות גבוהים יותר משמעותית.

הענישה

11. נסיבותיה האישיות של הנאשמת חריגות. הנסיבות מפורטות בהרחבה לעיל, בדברים אשר עולים מהראיות לעונש, הן המסמכים והן העדויות, ובאופן מפורט בתסקירי שירות המבחן.

לא נחזור על הדברים, ונדגיש אך את העובדה כי הנאשמת חירשת מלידה, ועובדה זו השפיעה על כל מהלך חייה.

עוד יש לציין פגיעה מינית אשר נפגעה הנאשמת בהיותה בגיל 13 שנים, ואשר לה היתה השפעה על חייה.

עוד יש לציין את המשמעות של המאסר על הנאשמת, ואת הפגיעה שנפגעה במהלך המעצר, כמפורט לעיל.

אין מחלוקת כי נסיבותיה האישיות של הנאשמת מיוחדות, בשלבי חייה השונים, מילדותה ועד היום, עברה היא קשיים רבים, ולמגבלותיה היו השפעות על כל רבדי חייה.

הנאשמת ילידת 1982, נעדרת עבר פלילי.

כל הנסיבות האמורות מביאות למסקנה כי אין מקום לענישה אשר עולה על הרף התחתון במתחם.

מתסקירי שירות המבחן, ובפרט מהתסקיר האחרון, עולה כי הנאשמת החלה בהליך שיקום, אשר היא מתמידה בו.

מדובר בהליך שיקומי ארוך טווח אשר נדרש לשירותי תרגום לשפת הסימנים, והוא מתבצע בשתי מסגרות שונות, האחת - המרפאה לבריאות הנפש, בו הנאשמת בטיפול פרטני, והשני באמצעות הליווי של המחלקה לשירותים חברתיים ביישוב.

שירות המבחן מתרשם מנכונות הנאשמת לשתף פעולה בהליך טיפולי ארוך טווח, ומציין כי לאור מצבה של הנאשמת ההליך הטיפולי צפוי להיות איטי וממושך.

שירות המבחן ממליץ להעדיף את הפן השיקומי ולהטיל מאסר בעבודות שירות לצד צו מבחן לשנה וחצי.

לאחר בחינת מכלול הנסיבות וההליכים הטיפוליים אשר החלה בהם הנאשמת ומתמידה בהם, אני מוצא לנכון להקל בעונשה של הנאשמת, וכי הענישה תהא תוך ירידה אל מתחת לרף התחתון של המתחם משיקולי שיקום.

מדובר בתהליך שיקומי משמעותי, אליו מתגייסת הנאשמת וגוייסו כמה גורמים בשיתוף וליווי של שירות המבחן. מדובר בתהליך שענינו הן שיקום והן סיוע הקשור בצרכים המיוחדים של הנאשמת.

לפיכך, הענישה תהא למאסר בעבודות שירות למלוא התקופה האפשרית. יש להוסיף כי הנאשמת היתה במעצר מיום 5.8.20 עד ליום 21.10.20, וימי מעצר אלו לא יופחתו מהמאסר בעבודות שירות. מכאן שהירידה אל מתחת למתחם הינה מתונה יותר מכפי שנחזה.

ענישה זו הינה ענישה מקלה ביחס לעבירות החמורות אשר בוצעו ע"י הנאשמת, אולם עדיין כוללת היא רכיב מוחשי של עבודות שירות.

הוגשה חוות דעת חיובית מאת הממונה על עבודות שירות.

לצד זאת יוטל צו מבחן כפי המלצת שירות המבחן.

איני מוצא מקום להטלת קנס, לאור מצבה הכלכלי של הנאשמת ובנוסף משיקולי שיקום.

נאשם 1, אשר כתב האישום המקורי התייחס גם אליו, הורשע ב - 4 אישומים, אשר כללו עבירות נוספות רבות לצד סיוע לייצור נשק, וקשירת קשר לביצוע פשע, ולמכור אקדחי הזנקה לאחרים בודעו שהם מסבים את האקדחים לנשק שיכול להמית, ומציעים אותם למכירה, ובתמורה קיבל מהם סכומי כסף גדולים, ועבירות על פי פקודת המכס, הלבנת הון ועבירות נוספות. עניינו הסתיים בהסדר טיעון אשר כלל הסכמה עונשית, להטלת במאסר בפועל למשך שנתיים, והפעלת מאסר מותנה של 8 חודשים מחציתו במצטבר ובמחציתו בחופף, כך שהוטל מאסר כולל של שנתיים וארבעה חודשים.

לצד קנס וחילוט כספים.

גם לעיקרון השוויון משקל בהכרעה בענישת הנאשמת, שכן חלקה מינורי וקטן משמעותית משל נאשם 1, היא היתה המושפעת והנגררת, והוא הגורם המרכזי, ועל כך אין מחלוקת.

זאת ועוד, כפי שעולה מהתסקירים ומדברי הנאשמת, להטלת מאסר על הנאשמת משמעויות קשות וחריגות לאור נסיבותיה, וגם לכך יש לתת משקל. קורותיה במעצר בו היתה מעידות על המשמעויות של הטלת מאסר בפועל.

בעבירות נשק ברגיל גוברים שיקולי הגמול, הרתעת היחיד והרתעת הרבים, והמשקל המרכזי ניתן לחומרת העבירות ולמידת פגיעתן בערכים מוגנים מרכזיים ביותר. ענינה של הנאשמת חריג, והביא לענישה אשר במסגרתה ניתן משקל לשיקולי השיקום לצד נסיבותיה האישיות החריגות. מצאתי לנכון להדגיש זאת, הואיל ומדובר בעבירות חמורות, אשר דין ברגיל מחייב ענישה חמורה כמה מונים.

12. אשר על כן אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

מאסר בעבודות שירות - מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים. תקופת מאסרה תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. הובהרה לנאשמת חובתה לבצע את עבודות השירות, ובמידה שלא תעשה כן ניתן יהיה להמיר בעונש מאסר בפועל, וכך גם יוכל הממונה לפי שיקול דעתו, היה וימצא קיומה של עילה לכך.

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 21.6.22, כאמור בחוות דעת הממונה.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשמת תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על עבירה לפיה הורשעה.

צו מבחן - ניתן בזה צו מבחן לתקופה של 18 חודשים כלפי הנאשמת. הנאשמת מחויבת בשיתוף פעולה עם שירות המבחן, על פי הנחיות שירות המבחן. מובהר לנאשמת כי באם לא תקיים צו זה, ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש ולהטיל עליה עונש נוסף.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשפ"ב, 28 אפריל 2022, במעמד הצדדים.